

# ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za ¼ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik. izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 28. rožnika 1889.

List 26.

## Liturgične barve.

II.

(Dalje.)

2. Rudeča barva je barva kervi in ognja; zato ima tudi poseben liturgičen pomen. Škerlatno-rudeča barva je simbol moči, rožnorudeča simbol ljubezni in kreposti. Rudeča barva se rabi zato o prazniku najdenja in povišanja sv. križa, o vseh praznikih Kristusovega terpljenja in ss. mučenikov, kateri so prelili svojo kri za sv. vero. Praznik nedolžnih otročičev ima rudečo barvo, ako zadene na nedeljo. Osmina tega praznika ima vedno rudečo barvo. O prazniku nedolžnih otročičev praznuje Cerkev darovanje pokore (vijolčasta barva), v osmino pa prestopi, kakor je pri osminah sploh navada, k plačilu tega darovanja. Rudeča barva se rabi pri cerkvenih opravilih veči del tudi o praznikih sv. aposteljnov, kateri so zasadili sv. Cerkev v lastni kervi, (exceptis: festi principalis s. Joannis Evangelistae post Nativitatem et festis Conversionis s. Pauli et Cathedrae s. Petri et eius Vinculorum. (Rubr. Miss. Tit XVIII, 3). Tudi o binkoštih se rabi rudeča barva, zato ker se je prikazal aposteljnem sv. Duh v podobi ognjenih jezikov. Kardinalom je dal papež Inocencij IV na cerkvenem zboru v Lijon-u leta 1245 rudeč klobuk, v spomin, da morajo biti vedno pripravljene svojo kri preliti za Kristusa. Kerščanska umetnost predstavlja Boga Očeta in tudi Sina v škerlatnih plaščih, ker je rudeča barva, barva kraljeva. Rudeča boja je tudi barva poslednje sodbe. Kristus v škerlatnem plašču je predstavljen kot kralj in sodnik. Žalostna Mati Božja nosi navadno temnorudečo obleko. Ravno tako tudi večkrat

ss. mučeniki. Toda škerlatna obleka in venec pomenja tudi večkrat moč in slavo, katero je dotični svetnik dosegel v nebesih. Rudeča roža se imenuje radi svoje kervave barve roža mučenikov in kerščanska poezija rada primérja ss. pet rán z rožami. Kristus sam je vpodobljen vselej z ranami v vseh dogodkih, kateri so se veršili po njegovi smerti. Na zlatih križcih, katere so nekdej nosili krog vratú, nahajalo se je po navadi pet rudečih kamničkov, v spomin na pet svetih ran našega Gospoda.

3. Zelena barva je prijetna očem in jim dobro dé, ter spominja na pomlad. Zato se rabi pri lepih slovesnostih in pomenja večno življenje in upanje. V cerkveni rabi je tedaj znamenje upanja večnega življenja, katero nam je pridobil Kristus po svojem zasluženji in s pomočjo sv. Duhá. Kot barva palme in lovorja pomenja ob enem tudi mir in zmago. Na kerščanskih grobovih cipresa in druga vednozelená drevesa, katera radi tjekaj sadimo, kažejo upanje na večno življenje. Zelena barva je v sredi med temnimi in svetlimi barvami; zato se rabi ob tacihi dnevih, kateri niso ne posebno veselo slovesni, in ne posebej odločeni v žalost in pokoro. Zelena je tedaj liturgična barva za nedelje in delavnike od osmine sv. treh Kraljev do septuvagezime, dalje od tretje nedelje po binkoštih do prve adventne nedelje, razun kedar je kak praznik (kar pa je pogosto in takrat se ravna po okoliščinah praznikov). Roba zelenih paramentov v pobinkoštnem času izraža najbolje kerščansko upanje. Ta čas cerkvenega leta namreč nam kaže zgodovino sv. Cerkve in potovanje kerščanstva v nebeško domovino. Upanje na nebesa in na nezvenljivi venec naj bode po cerkveni



volji vsem kristijanom zvezda vodnica in podpora v njihovem življenju.

(Konec nasl.)

## Moje misli o strankarstvu.

Kdor prav razločuje, prav sodi. Strankarstvo „Partheisucht“, mislimo, je kaj družega, kakor poštena stranka. Strankarstva, bi rekli, se krivega storí, kdor iz sebičnih namenov želi si pridobiti za svoje misli in nazore priveržencev, da bi z njih pomočjo dosegel svoje namene. Že starodavni modriani so stopali pred svét z novimi mislimi in nazori, a s takimi, od katerih so pričakovali, da bodo osrečile svet, in zato se to ne more imenovati strankarstvo. Ker so bili v temi poganstva, se ni čuditi, da so bili marsikateri nazori čudni, ker so izvirali iz človeškega umstvomovanja, če tudi na podlagi skušenj iz življenja. Kdor je bil n. pr. enih misli s Sokratom, da naj višja sreča je v tem, da spozná samega sebe in da si prizadeva za čednostno življenje, bil je mož njegove stranke ali njegov učenec. Kedar je Platon, razvijaje Sokratove nauke o čednosti, komu britko resnico povedal in je ta svarjenje sprejel, bil je mož njegove stranke. Če mu je pa kdo očitane zameril, se zato od njega obrnil, ali ga še celo začel preganjati, kakor Dijonizij iz Sirakuz, potem ni bil pristaš njegov. Komur je bil všeč Dijogenov nauk o sreči človekovi, ki je učil, da tisti je naj srečniši, kdor za življenje naj manj potrebuje, ga je lahko posnemal. To so bile filozofične stranke. Tudi v političnem življenju je lahko več strank; toda v politiki se lahko izcimí tudi strankarstvo.

Če politikar nima pred očmi občnega blagra, je strankar. Vsaka sebičnost v politiki rodi strankarstvo. Zato bi n. pr. moral vsak avstrijski politikar naj prvo imeti pred očmi koristi cele države. Kdor bi hotel koristiti kje svojemu narodu na škodo in stroške ptuje narodnosti, krivega bi se storil strankarstva. Še bolj graje bi bilo vredno, ko bi zasledoval pri tem svoje osebne koristi. V tej reči se večkrat radi spozabijo Italijani, Magjari, Nemci. Tisti „Šulferein“ postavlja šole svoje verste po slovenskih krajih; čemu to? Vsaka narodnost je opravičena obstati in se razvijati. Vsaki je po naravni postavi to dovoljeno. Ako se vtika ptuja narodnost iz sebičnosti v pravice druge narodnosti, ne more to pravično biti, to je pač jasno. Strankarstvo prihaja tedaj iz sebičnosti. Vir je malo vreden, tedaj tudi strankarstvo ne more obroditi dobrega sadú. Strankarstvo razdvoja, dela razpor, in močno škoduje občnemu blagru. Z združenimi močmi se veliko doseže, needinost pa moči oslabi.

Pa kaj bi še moral vsak politik pred očmi imeti, da bi mogel vspešno delovati? Ali se pregrešimo, če rečemo, da je bil Izraelovega naroda naj večji politikar Mozes? Ali ni vstanovil za izraelsko državo čedne podlage? Ali ni bila država močna, dokler je ostala na tej podlagi? In kakšna je bila ta podlaga? Čedna vera v Boga in življenje po veri, to jo je močno storilo.

„Varujte se toraj, da nikdar ne pozabite zaveze, ki ste jo sklenili z Gospodom. Ljubite Gospoda iz vsega serca, iz vse duše in iz vsih svojih moči!...

Vse njegove besede v sercu ohranite; premišlujte jih s svojimi otroci, kedar doma sedite, in kedar ste na potu, kedar se ulegate spat in kedar vstajate. Spolnujte zapovedi Gospodove in blagoslovljene bodo vaše hiše in vaša polja: blagoslovljen bo sad vaše dežele in vaše živine; blagoslovljeni bote vi, kedar domov pridete in kedar greste od doma. Ako pa nečete poslušati glasú svojega Gospoda, bo v vsih rečéh prekletstvo prišlo nad vas. Nebo in zemljo danes kličem na pričo, da sem pred vas postavil blagoslov in prekletstvo, življenje in smert. Izberite si toraj življenje za se in za svoj narod!“ S temi besedami je Mozes se poslovil od ljudstva, za čegar blagor je živel in delal. Za to ljudstvo, katero je tako priserčno ljubil, tolikrat zanj prosil in mu usmiljenje od Boga izprosil, je živel. Pri smerti mu je zapustil te nauke za dedšino. Pač prekrasna dedšina, ki se je natanko spolnovala nad tem ljudstvom, kakor kaže njegova zgodovina. Večni Bog, ki je bil voditelj naj večjemu postavodajalcu predkristusove dobe, on živi. Ravno s tem Bogom smo mi pri sv. kerstu sklenili zavezo. Kaj pravite, ali nismo dolžni, ti zavezi zvesti ostati? Ali ne veže ta zaveza tudi državnikov? Dolžni smo po sv. veri živeti, toraj tudi v nji se zadostno podučiti. Starši morajo skerbeti, da se njihovi otroci v ti veri izgojujejo; toda kako bi to svojo dolžnost spolnoval poslanec, ki bi glasoval zoper versko šolo, ali za postavo, ki bi ovirala prostost sv. kat. Cerkve? Kako je mogoče, da katolik glasuje zoper svojo Cerkev, zoper svojo vero, zoper versko svoje prepričanje. Ali je to mogoče? To je mogoče iz strankarskih namenov. Ali je to dobro za napredek, za zdrav ljudski razvoj? Zgodovina uči, da ne. Kdor hoče katoliškemu ljudstvu, ali sploh ljudstvu škodovati, ta naj le zatira njegovo vero, naj ga zmeša v vérskem prepričanju, naj ga zbega; začel bo hirati na blagostanju in napredek pojde rakovo pot. Rad bi povedal, kako je lepo cvetelo ob svojem času n. pr. v severni Afriki ali tudi Aziji, kerščanstvo in z njim je cvetelo blagostanje in olika. Imenitni škofje, kakor sv. Avguštin, in slavne šole, kakor v Aleksandriji, bile so tam; pa strankarstvo, naperjeno zoper kat. vero in Cerkev, ki je temelj resnice, je begalo prebivalstvo. Ljudstvo, ki ni več terdno v spolnjevanju svojih dolžnosti. Tako ljudstvo je podobno tersju, ki ga veter semtertje maje, in nagne, kamor drago. Zgubilo je samostalnost, pravični Bog dopušča, da ti kraji že toliko časa ječé pod težo polomesca, ki v kali zatira vsako omiko. Od tod je jasno, da tisti, ki vero sovražijo in zatirajo, so tudi državni sovražniki. Res, od Boga razodete, po Bogu več kot dosti spričane resnice se niso hotli držati, zapadli so toraj bajkam in pravljicam Mohamedove vere, ali pa družih krivovér in nevér. Povedal bi še kaj, pa se bojim, da bi bilo zastonj. Nasprotniki me ne bodo poslušali, katoliki pa to sami dobro vemo. Bolezen, na kateri sedanji čas mnogo boleha, je to, da si mnogi ne dajo nič svetovati, nič se podučiti. Zato se mi ne ljubi kaj še bolj nazaj segati in dokazovati, kako se je godilo Izraelcem v politiki, kedar so zapustili pravo vero, zanemarili pravo versko izgojo, da so postali podlaga ptujčevi peti. Da nekteri zanemarjajo vero, in se deržé, kakor da bi hotli vlado brez vere, to vem, a tega ne morem zaslediti, kje imajo svoj vzor. Med starimi pagani se slavita za naj večja postavodajalca Likurg v Sparti in Solon v Atenah.

Likurg je hotel svojim postavam s tem terdno podlagi dati, da je po dovršenem delu sklical narodni zbor, ter mu naznanil, da zdaj, ko je po njegovih mislih vse dovršeno, da bodo mogli srečni biti, se bode podal v Delfe malika vprašati, če bi bilo še kaj dodejati. Vsi so mu morali s prisego obljubiti, da bodo spolnovali postave in proročišče mu je reklo, da bodo tako dolgo srečni in slavni, dokler bodo te postave spolnovali. Ta odgovor jim je pismeno poslal. Solon v Atenah je zapovedal, da se mora pred vsakim narodnim zborovanjem malikom darovati in da naj že naprej duhovniki prekolnejo vsakega, kdor bi glasoval zoper prepričanje svoje.

Tudi Rimljani pri vsi svoji silovitosti in moči, s katero so si podjarmili ptuje narode, si niso upali vladati brez bogov. Zato so sprejeli bogove podjarmljenih ljudstev, tako da je bilo v Rimu več kot 30.000 boštev. Tedaj še pri poganih nahajamo politiko na verski podlagi, še pri poganih, pravim, ki za svojo vero niso mogli imeti nobene terdne podlage, nobenih dokazov, nobene druge veljave, kakor človeško.

Kako je to, da stari politiki so tako ravnali? Zato, ker so bolj poznali naravo človeško. Človeku je prirojeno, da se za Bogom obrača, kakor solnčnica za solncem. Zna se zgoditi, da kdo taji Boga, a to se godi le nekaj časa, in še takrat se le sili; tako je bilo pri poganih. Ker razodenja Božjega niso imeli, so si bogove sami zmišljevali, a brez njih niso mogli biti. Stari postavodajalci so toraj vedeli, da vsa zvestoba ni veliko vredna, ako nima svojih korenin v verskem prepričanju. Čuditi se je zato, da nekteri imajo dandanes tako kalni pogled v razmerje med vero in politiko. Kako je to, da hočejo nekteri Cerkev podjarmiti politiki, češ, naj vera služi politiki, in še mislijo, da morejo to izveršiti! Žalostno bi bilo za dosti, ko bi se dalo to izveršiti.

Recimo naravnost: taka nezmysel izrodila se je iz strankarstva. Jud hoče vladati nad kerščanskim ljudstvom, to je tako gotovo, kakor gotovo si domišlja, da je k temu poklican. Ali mu zameriš, da si za to prizadeva. Ni čudo. Zamerim bolj kristjanom — tistim, ki popuščajo svoje versko prepričanje, si pustijo zaničevati svojo Cerkev, svojo vero, pozabijo, da njihova vera je resnica, postavljena na Božjo veljavo, na podlago, ki se ne dá podreti. Protijudovstvo, ali tako imenovani antisemitizem je tedaj pri tacih nedoslednost. Dosledno bi bilo, da bi katoliki tirjali svojo veljavo, svoje pravice v veri; da bi tirjali najprej tisto nazaj, kar jim je vzel ptuji vpljiv tako imenovanega liberalizma v postavodajalstvu, in sicer dostojno, vstrajno in po postavnem potu, to pa složno in v edinosti s škofi in s sv. Cerkvijo. Nekaj več se v ti reči godi zadnje čase, a še vse premalo; še nastavljam o ušesa petju Siren protikatoliškega strankarstva, ker le preveč izdamo svojih novcev za nekatoliške časnike in spise. Štejmo nekatoliške časnike, bomo vidili, koliko jih je, in dobro izhajajo z našim katoliškim denarjem! Naši časniki so v manjšini, in še izmed teh nekteri se včasih lové in po vetru plašč obračajo iz strahu, da bi ne vstregli čitateljem, in ne mogli tekmovati z liberalnimi. Tako je resnica ponižana, laž se šopiri, a resnica mora v kotu sedeti in čakati boljših časov. A boljših časov ne bo, dokler bomo mi bojazljivi ali malomarni; ali če bomo kje drugje

vzroka iškali za sedanje žalostne razmere družbinske, kakor v protikatoliškem strankarstvu, ki išče svoje sebične namene v nas.

(Konec nasl.)

## Ogled po Slovenskem in dopisi.

**Iz Ljubljane.** Dvojni praznik je 1. in 2. mestna šola obhajala 21. junija: Sv. Alojzija, patrona šolske mladeži, in prvo sv. Obhajilo. Veselo so se šolarčki zbirali ob 1/2 7ih zjutraj v svoje šolske prostore, od koder so se s svojima šolskima zastavama v redni versti pomikali v lepo opravljeno cerkev sv. Jakoba. Posebno veselje je sijalo ta dan na obrazu srečnih učencev, ki so imeli pristopiti pervikrat k sv. mizi Gospodovi. Vsi obhajancev 1. in 2. mestne deške šole je bilo letos 149. Pred sveto mašo so glasno ponovili kerstno obljubo, potem bili zbrano in pobožno pri sv. maši pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Po mašnikovem obhajilu utihne spodbudno petje učencev po cerkvi z lepo donečimi glasnimi orgljami na koru, kjer je igral ter z orgljami petje spremljal za petje in šolo mnogo zaslužni šolski vodja gosp. Leop. Belar. Po kratkem nagovoru in nekterih molitvah prejeli so pobožno pervikrat presv. Rešnje Telo iz rok svojega gosp. kateheta. Po sv. maši so obhajanci opravili še nekoliko pobožnosti z gosp. katehetom, ter se razšli veseli in zadovoljni z ljubim Jezusom v srcih vsak na svoj dom. — Tudi popolne ob 4ih so se obhajanci zbrali zopet v cerkev skupno s svojim veroučenikom pred tabernakelnjom se še enkrat ljubemu Zveličarju zahvalit za preveliko milost tega, Ga molit, častit, ter Ga prosit, darovat se Mu in prosit za stanovitnost v dobrem.

Božje Jagnje naj jih ohrani v svoji milosti ter jim bodi zastava veselega prihodnjega vstajenja!

**Iz Ljubljane.** (Cerkvene dobrote. Kdo bo zmagal.) Popolni odpustek podelé sv. Oče z določilom 18. maja 1889 vsim vernikom v god Jezusovega presv. Serca, kateri ta dan 28 rožnika (jun.) ali pa naslednjo nedeljo vredno opravijo spoved in sv. Obhajilo in v kaki cerkvi molijo v namen papežev; toda ta pot je pristavljen še posebni pogoji, da se mora opraviti ta dan tudi še kaj posebnega v čast in zadostilo Jezusovemu najsv. Sercu. Zamore se odpustek obrniti tudi za duše v vicah. Čas za dobljenje tega odpustka je tedaj tudi še v nedeljo, 30. rožnika (junija). Sv. Oče v zadevnem določilu naznanjajo, da povod k tej milosti so dali mnogi verniki, kateri želé letos praznik Jezusovega presv. Serca obhajati s posebno gorečnostjo, to pa zlasti zato, ker v človeških srcih merzla prihaja ljubezen božja, ker se množi prederznost brezbožnih, kateri s psovanjem in pregrehami žalijo najljubeznjivšega Zveličarja človeškega rodú.

K temu jih je še bolj gnala ta okoliščina, ker to leto se spolnuje drugo stoletje, ko je Kristus blaženi Marjeti Mariji Alakoški (Alacoque) bil razodel, da zarad posebnega češčenja do Svojega presvetega Serca, bode v mnogih srcih razdjal satanovo kraljestvo in v njih obnovil zgubljeno presladko življenje Svoje ljubezni.

Iz tega namena so goreči verniki papeža prosili kake posebne milosti v čast Jezusovemu najsv. Sercu. Sv. Oče so pa tudi koperneče želeli, naj bi se prav posebno množilo češčenje Jezusovega presv. Serca v teh prehudih časih, ko se brezštevilne krivice godé temu najsv. Sercu; naj bi pa torej verniki ne opustili nobene prilike Jezusovemu Sercu skazovati posebnega češčenja.

Zelja sv. Očeta in gorečih vernikov je pač opravičena, ako se ozremo na preostudne pregrehe in hudobije, ter krivice, ki se delajo Jezusovemu presv. Sercu po mnogih krajih, še zlasti na Laškem. V Rimu n. pr. so sužnji pregrehe začeli dajati na svetlo časnik z imenom „satanovim“, ki hoče razdirati kraljestvo Kristusovo in razširjati kraljestvo hudobnega duha. Nektera društva in zaveze imajo na svojih zastavah naslikanega satana. Ta peklenški list hujska z geslom: naprej naprej z bakljo in sekiro — in s članki, ki so primérni temu glasilu. Posebno preslavlja nesramnega odpadnika Giordana Bruna, o katerem smo zadnjič nekoliko povedali. Temu ostudnežu so namreč ravno binškošni dan v Rimu satanovi služabniki postavili spominek, ki naj bi preslavljaj gerdo življenje in spise tega groznega odpadnika. Kakošne pošasti so ti ljudje, kaže sklep teh „brunovanj“, kateri se je 17. t. m. veršil s tem, da je zvečer derhal „nesramnic“ napravila ples okrog spominka, kateri je bil tako ostuden, da ga je morala policija ustaviti. To je olika in sreča, ki so jo roparji prinesli v Rim!

Pri novo-laških pohujšanjih spominjajo časniki na Viktor-Emanuelov razglas l. 1870, ko je ta „Poštenović“ bil v Rim ulomil in papežu njegovo mesto ugrabil. Rekel je takrat Viktor Emanuel, da on Rim poseđe v imenu vére, da bo Cerkev branil proti napadom revolucije in da bo veljavo papeževo podpiral proti revoluciji in jo zavaroval. Crispi in njegovi „džordano-brundarji“ zdaj tolmačijo te obljube!

Ravno take divjaške ostudnosti pa svetu očí odpirajo, in kakor se je pogreznil prvi Napoleon, ki je bil namesto križa na višavo Kvirinala dal nataktni francoskega orla, tako se bo godilo sedanjim bedakom, ki edino Italijo razvpivajo, vesoljno katoliško Cerkev s papežem vred pa preklinjajo in zatirajo! Že se giblje vesoljni svet pri tolikih laških ostudnostih. Že 11. rožnika n. pr. je kardinal Rampolla telegrafoval na Dunaj, da nasproti britkostim, ktere navdajajo serce sv. Očeta, so pa sladko tolažilo Njihovi Svetosti protesti, ki jim dohajajo, posebej tudi od katoliških dijakov. Med tacimi so tudi dunajske dijaške zveze, iz Zagreba profesorji in dijaki, vseučilišče Lovanj (Löwen) je poslalo papežu protest zoper Brunove burkljarije s podpisi od 1800 slušateljev itd.

Sploh, Cerkev bo začela govoriti in nje glas bode imel pač drugo moč, kakor gerčanje framasonov in družih sovražnikov sv. Cerkve. Glas bode iz Jezusovega Serca in moč tolika, da se bode v mnogih sercih razdjalo kraljestvo satanovo in obnovilo zgubljeno presladko življenje Jezusove ljubezni.

**Znameniti mašni plajšč v ljubljanski stoljni cerkvi in slovesnost sv. Ahacija v Idriji.** Zgodovinsko slaven je dan 22. rožnika 1593. Takrat je bil v velikem boju pri Sisku premagan Hasan-paša od avstrijske vojske. Iz njegovega vojnega plajšča je narejen plajšč, ki se vsako leto ta dan rabi pri sv.

maši, to je, v dan sv. Ahacija. Ko se je bil plajšč po dolgi rabi že močno odergnil, ga je l. 1655 preč. stoljni kapitelj na novo dal vravnati in ukazal, da naj se skerbno varuje, se le omenjeni dan pri slovesni maši rabi, sicer pa se le prav redkokrat kaže. To smo tudi že pred kaj časom naznanili; dobro je pa tako reč včasi ponoviti, da si tudi naj mlajši šolski zarod, ki tisti dan to obleko pri oltarji vidi, to v spomin vtisne in hvali Boga, ki nas je rešil tako ljutega sovražnika, kakor je fanatiški Turk, ki je kerščanstvu storil toliko grozno hudega.

Slavna bitva se je godila v dan sv. mučenca Ahacija in njegovih ss. tovaršev. Kdo je bil sv. Ahacij? Tudi vojščak ob času cesarja Hadrijana, poveljnik čez 10.000 vojščakov, pa ni bil srečen na vojski. Klical je na pomoč malike, pa zastonj. Angelj ga opominja, naj kerščansko vero sprejme ter bo potem srečen; in res, kakor se je spreobernil, precej je tudi sovražnika premagal v slavni bitvi.

Poganski cesar zvé, da Ahacij in njegovi vojaki so se pokristjanili, — ali mislite, da je bil hvaležen in da je tudi sam sprejel sv. vero? Ravno nasproti: k poganstvu nazaj je silil Ahacija in tovarše, in strašno jih je terpinčil; ukazal jim je ternje v podobi krone v glavo in žeblje v stran zabijati in jih križati! Mislite, da so ti vojaki odpadli? Nikakor ne. Ahacij in njegovi vojščaki so tudi tega sovražnika slavno premagali po Jezusovem zgledu. Na glas so serčni junaki Boga hvalili, da jih je rešil iz goste temote poganstva in obsijal z lučjo sv. vere. „Oče, kralj nebés in zemlje, sprejmi naše duše, ktere tebi v Kristusu ponižno darujemo.“ Med takimi molitvami so srečno in slavno svoje življenje na križu dokončali... Ali ni to častljivo. Kaj pa neusmiljeni preganjavci imajo od svojega trinoštva?

V Idriji posebno časté sv. Ahacija kakor svojega pomočnika. Zato v njegov god, 22. rožnika, imajo tako častljivo procesijo s 4 evangeliji in blagoslovi, kakor v dan presv. Rešnjega Telesa.

Slovenska mladina! Vojskuj se tudi ti serčno in stanovitno zoper novo poganstvo, ktero te po mnogih potih moti in zalezuje.

**Z lga, 16. rožnika.** (Pobožnost k sv. Alojziju). Ljubeznjive in priljubljene šmarnice so se pri nas slovesno in ginljivo dokončale. Ker je pa zadnji dan majnika tudi praznik Naše ljube Gospe presv. Jezusovega Serca in v naši fari ta dan tudi misijonski praznik za dekleta cele fare; bilo je kaj presunljivo viditi, kako so se občutljiva serca gnjetla k Mariji „Naši ljubi Gospej“, in pristopilo je ta dan več kot 200 deklet, in mnogo še iz družih faranov, k sv. obhajilu. Zanašajmo se, da toliko naukov mesca majnika ne bo zastonj, toliko molitve k Jezusu ne brez sadú, toliko prošenj k Mariji ne zgubljenih. Po neutrudljivi delavnosti našega preč. gospoda župnika obhaja se v naši fari pa tudi kaj goreče šestnedeljska pobožnost k svetemu Alojziju. Kakor je znano, so sv. Oče Klemen XII 11. decembra 1739 in 7. jan. 1740 podelili za vsako nedeljo te pobožnosti popolni odpustek. To veljá tudi za 21. dan junija, za god sv. Alojzija, ako prejme ss. zakramente, obišče cerkev, kjer se ta praznik obhaja, in moli tamkaj na papežev namen. Ker je sv. Alojzij poseben varh svete čistosti, zato naš preč. gospod župnik že vsa leta, odkar so naš mnogoskerbni dušni pastir, kaj goreče posebno fante in dekleta v nemajo in prosijo, da naj radi

opravljajo to pobožnost k svetemu Alojziju; sej se ne bote nikdar kesali, so nam klicali, ko so nam to pobožnost oznanovali. In res, vsako leto je veliko deklét in mladenčev to pobožnost opravljalo; a letos pa si vidil tudi može in žene med vdeleženci Alojzijeve pobožnosti. Vsako nedeljo popoldne po nauku so preč. gospod župnik z nami vred premišljevali nauk dotične nedelje iz življenja sv. Alojzija kot zgled deviške čistosti. Lepa je lilija v rokah sv. Alojzija, so rekli, pa še lepša lilija raste v tvojem sercu, dokler si nedolžen. Varuj se slabe priložnosti in spomni se ptice, kako se meče, ko se je na limanice vjela. Glej, da se Tebi taka ne zgodi. Alojzij ni nikdar ženskega obličja gledal, ne oziraj se tudi ti po drugem spolu — en sam pogled je dosti in duša bo lahko smertno ranjena.

Drugo nedeljo smo premišljevali: Alojzij, zgled zatajevanja. Pride skušnjava, spomni se, da je Bog pri Tebi in vse vidi; zmagal boš skušnjava, zlata krona te čaka; ako boš dovolil, pravici božji ne bodeš odšel. Posvetno veselje je v začetku sladko, h koncu pa grize in mori. Alojzij je na terdnem spal, svoje telo pogosto do kervavega bičal, in živel sporkorno. Križaj tudi Ti vsaki dan svoje meso z željami vred.

Tretjo nedeljo so razlagali: Alojzij prijatelj molitve. Moli tudi ti rad in še raji premišluj, ter vsako uro vsaj enkrat k Jezusu in Mariji zdihni. Bodeš dihati jenjal, boš mertev; ako bodeš molitev opuščal, bodo nedolžnost tvojo pokopali. Četrto nedeljo: Alojzij prijatelj ss. zakramentov. Naj večji ogenj ugasne, če se mu vedno ne prilaga, in duša postane mlačna in posvetna, če molitev in prejemanje ss. zakramentov opušča. Človek brez molitve in brez pogostega in vrednega prejemanja Jezusa v presv. Rešnjem Telesu bo kmalo kakor mertvo oglje brez ognja, brez ljubezni.

Peto nedeljo so razlagali: Alojzij velik častivec Marije Device. Alojzij je preblaženo Devico Marijo častil kot svojo drugo in pravo mater. Pred Marijinim oltarjem je bil obljubil vedno devištvo, in Bog ga je v tej čednosti poterdil toliko, da še skušnjave ni nobene občutil zoper sv. čistost. Najljubša molitev mu je bilo angeljsko češčenje, in ni dan pretekla, da bi ne bil obmolil sv. rožnega venca in dnevnic čistega spočetja. Njej na čast se je vsako soboto postil, Marijine oltarje obiskovati in zaljšati bilo je njegovo zelo veliko veselje.

Zadnjo nedeljo so razlagali Alojzijevo skerb za večno zveličanje in njegovo stanovitnost v dobrem. Rožica svete čistosti raste le v zaklenjenem vertu, zatoraj zaklepaj pridno svoj vertec, svoje serce, da se v njem posvetnost ne vgnjezdi. Boš li zaničevan zavolj Jezusa, kateremu služiš, veseli se: bodeš pa tudi z njim kraljeval. Ne imej praznih želj, da bi ljudém dopadel, posebno drugemu spolu ne, in ne boj se zamere ljudi. Prazno je vse, nečimurno in nič, razun Boga ljubiti in njemu samemu služiti. Ako te skušnjava zalezuje in te na skrivnem mika v pregreho, — stopi naj ti podoba sv. Alojzija pred oči, naj ti kaže nespodobnost tega, kar grešno meso poželjuje, naj ti kot angelj varh na strani stoji, naj te svarí, opominja in odvráčuje od greha. To je nekako le zapopadek naukov letošnje šestnedeljske pobožnosti sv. Alojzija; zapomnili smo si te nauke, in da bi tudi še v poznih letih se po njih ravnati mogli,

zato naj te verstice mali prostorček najdejo v „Zg. Danici“, ktero osobito nežna mladina tako rada prebira, in kateri nauki zamorejo kot premišljevanje služiti tudi drugim, kateri opravljajo šestnedeljsko pobožnost k sv. Alojziju, ker njen namen je, po njegovem zgledu in po njegovi priprošnji nedolžnost in čistost ohraniti, ter v svojem stanu čednostno in bogoljubno živeti.

**Iz Škofje Loke.** V tako obširnem samostanu, kakor je tukajšni uršulinski, ne mine skoraj nobeno leto, da bi se ne veršile cerkvene samostanske slovesnosti. Očitno je, da ni tudi brez žalostnih dogodkov in sprevodov. Razen teh vedno se ponavljajočih cerkvenih obredov so se obhajale v samostanu zadnja leta tudi nenavadne obletnice. Leta 1882 je obhajala gospá predstojnica M. Benedikta 50letnico, odkar je naredila slovesne obljube; leta 1887 je bila odlikovana z zlatim križcem s krono; leta 1888 se je obhajala cesarska slavnost. Vse take in enake prilike so porabile verle gospé učiteljice in odgojiteljice, ter so s primernimi predstavami gojile pri gojenkah čut za vse blago in lepo.

V preteklem tednu je dala zopet nenavadna prilika povod k prelepi slovesnosti. Tukajšni prečast. gospod oče, dnhovni svetovalec Matija Jeriha, je namreč 16. junija 1864 nastopil službo v samostanu, je toraj na praznik presvete Trojice obhajal 25letnico svojega tukajšnega delovanja. Čast. gospé Uršulinke dobro vedó, kako zelo je neumorna delavnost, zmožnost in gorečnost njih duhovnega voditelja samostan vsestransko povzdignila; zato tega dneva nikakor nisó mogle prezreti.

Na predvečer so gojenke z vejami, vencí in napisí okinčale hodišča in naddurja, kakor: Salve, pastor bone! nad vhodom v klavzuro: Ecce gentem, quam nesciebas, vocabit; nekoliko dalje na hodišču: Et gentes, quae non te cognoverunt, ad te current propter Deum tuum, qui glorificavit te. (Izaija 55.) Pri vrodu v zakristijo: Zelus domus tuae comedit me. (Ps. 68.) V zakristiji sta bila napisá: Adveniat regnum tuum, in Impleat Dominus omnes petitiones tuas. Ravno kar dodelana kapelica Lurške Matere Božje na vertu je imela napis: Ljuba Mati Božja, blagoslovi svojega duhovna. Po samostanu je bilo vse praznično in okrašeno s primernimi napisí.

Pri slovesni sv. maši v praznik presv. Trojice je pridigoval č. g. lazarist Hajdrih, posebno dober prijatelj gospoda očeta, ter je z ozirom na slavnost prav lepo in primerno razložil, kako trojedini Bog delí po duhovnih najdražji zaklad, posvečujočo milost božjo, ter je opominjal poslušavce, naj bodo hvaležni Bogu in naj molijo za g. očeta.

Slavnost v notranji šoli se je odložila zaradi čast. povabljenih gg. prijateljev samostana na ponedeljek popoldne. Nazočí so bili: mil. g. stoljni prošt Klofutár, kanonik Jeran, dekan Kožuh, župnik Kerčon, itd. Tudi je bil nazoč krajni šolski nadzornik g. Krener in mnogo odličnega ženstva iz Ljubljane, Kranja in Loke. Vsa oprava na odru je bila nova, narejena po domačih močéh.

Ko so gojenke odpele „Voščilo,“ se je zagrijalo odperlo in zagledali smo živo podobo: „Duhovnika skrito življenje.“ Ta podoba nas je kar osupnila po duhoviti sostavi in globoki pomenljivosti. Nad

odrom je bil napis: Moje življenje je skrito s Kristusom v Bogu. Ravno te besede sv. Pavla je nadarjeni gosp. Hladnik vglasil in veliki zbor gojenk jih je prepeval. Na vsaki strani žive podobe je stal angelj, prvi z napisom: „Gospod naj se spomni vse tvoje daritve“, drugi pa: „Tvoja žgavna daritev naj mu dopada.“ (Ps. 19.)

S povdarkom in sočutjem je potem učenka 5. razreda razkladala živo podobo. Duhovnik dela na vertu, a lepih cvetlic ne vidi, temuč oči ima obrnjene na križ nesočega Jezusa. Vertu za ograjo služijo velike čerke: Moji izvoljeni ne bodo zastonj delali. (Izaija 65, 23.) Za herbdom, skrivaj pomagajo angeljci duhovniku vert obdelovati; eden cveticam priliva in derži perst na ustih, da bi ne motil ponižnega delavca, drugi pa pleve. Ko je govornica pripovedovala, da vneti, pobožni delavec vse na Boga obrača, povsod le Božjo čast išče, so angeljci na vertu in v nebesih milo peli „Sanctificetur“, „Sit nomen Domini benedictum“, in „Zelus domus tuae comedit me.“

Nad svitlimi oblaki je presv. Trojica. Bog Oče blagoslavlja gorečega duhovna, Bog Sin gleda z dopadanjem na njegov trud. Jezusu ob desnici je Marija Devica in zraven nje so uršulinke, ktere je Bog k sebi poklical in sedaj prosijo Boga po Mariji, naj bi gorečega duhovna še dolgo ohranil. Angelj derži zato prošnjo: Še dolgo naj dela! — Na levi strani presv. Trojice stojé angeljci, opravljeni kakor kovači okoli nakvala, in delajo v nebeški kovačnici krono za slavljenca. Da bi jo še dolgo kovali in veliko lepih biserov v njo vdelali! Konec govora kliče deklamovalka vse nebeške prebivalce, vse redovnice in gojenke, naj hvalijo Boga in mogočno se razlega po dvorani: „Alles, was Odem hat.“

Tukajšni uršulinski samostan ima še mnogo spominov na hčere sv. Klare, ktere so stoletja v njem premišljevale in molile. Zato je tudi dramatična igra „sv. Klara“, ki je sledila živi podobi, naredila najboljši vtis in je bila res v pomenljivi zvezi z redko slavnostjo. Kakor je Bog poslal plemeniti devici Klari svetega Frančiška za dušnega vodnika, tako je poslal tudi uršulinkam pred 25 leti sedanjega skerbnega in vnetega gospoda očeta. Igra je zelo podučna in spodbudna. Kaže nam, kako je Klara po napeljevanji sv. Frančiška premagala svet in njegovo vabljenje, kako je v sebi zaterla nečimernost in ošabnost, ko je v spokorni obleki prosila mилоšnje po ulicah Asiških. Prav šaljivi so bili pri tej priložnosti nekteri prizori, iz kterih so pa otroci posneti zamogli, da se otroku kaj lepo podá, če ima usmiljeno serce do revežev, da pa ni nič geršega, kakor če jih zaničuje. Sv. Klara je serčno po noči zapustila bogato domačo hišo, je šla v samostan in je sprejela od sv. Frančiška redovno obleko. Potem je niso premotile prošnje materine in grozenje očetovo je ni vpognilo; ostala je stanovitna. S svojo sestro Agneto je sveto in srečno živela in je pozneje po očetovi smerti tudi svojo mater Hortulano in sestro Beatrico sprejela med svoje duhovne hčere.

Take igre so res koristne, ker podučujejo in blažijo mlada serca, pa tudi odraščene v dobrem poživljajo. Igrale so gojenke izverstno. Govorile so gladko, s pravim povdarkom, sočutno pa naravno. Vse priznanje njim in čč. gospem učiteljicam! Za

sklep so zapele še veselo laško: *Compita è la nostra opera.*

Vsi zadovoljni smo se vernili iz samostana. Vidili smo, kako so hvaležne čč. gg. uršulinke Bogu in gospodu očetu, kako lepo podučujejo in vzgojujejo deklice, ki so jim izročene. Blagor otroku, ki pride v tako dobre roke!

## Sveta Kristina,

devica in mučenka, zavetnica mlinarjev.

Sveta Kristina je bila hči malikovalskih starišev v tretjem stoletji pod cesarjem Dijoklecijanom. Njen oče je bil polkovnik, ter je jako strogo postopal s kristijani, kakor mu je bilo zapovedano. Obžalovala je dobra hči kristijane, in milost božja je pri dobri deklici storila, da jih je kmalu pričela čislati, ker so tako stanovitno spoznavali svojo vero. Brez dvombe od kerščanskih žen dobro podučena, je prejela sveti kerst. Ko je njen oče to zvedel, se je tako razserdil, da jo je dal grozovito pretepsti. Terpeti je morala tako, kakor nekdam sveta Barbara. Umerl je oče nesrečne smerti. Toda še dva sodnika sta jo z vsakoverstnim mučenjem skušala pripraviti k temu, da bi odpadla od kerščanske vere. Devica pa je ostala z Božjo pomočjo stanovitna. Potopili so jo zato z mlinskim kamnom na vratu v jezero; pa angelj jo je čudovito rešil. Nato so jo končali s puščicami.

Njen god se praznuje vsako leto stiriindvajsetega julija. Ker so jo z mlinskim kamnom v jezero potopili, izvolili so si jo mlinarji za posebno zavetnico.

Molitev.

O Bog, kateri med drugimi čudeži svoje vsega-mogočnosti tudi slabotnemu spolu zmago mučeništva deliš, dodeli milostljivo, prosimo te, da bodemo po izgledu svete mučenke Kristine vedno hodili po poti, katera do tebe vodi — in srečno k tebi pridemo po zasluženji našega gospoda Jezusa Kristusa, tvojega Sina, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duhá, Bog od vekomaj do vekomaj.

## Razgled po svetu.

**Rim.** V konzistoriju 14. maja je bilo izvoljenih več kardinalmašnikov in kardinaldijakonov, in določenih nekaj laških škofov. V nagovoru so se sv. Oče grenko pritoževali čez novošegno Cerkev sovražno Italijo, da je zaterta svoboda papeževa, kerščanskim napravam vojska napovedana, ljudstvo hujskajo zoper apostoljski Stol, terpé se naj nesramniši napadi na papeštvo, posebno ostudno pa je še to, da so odpadniku Giordanu Brunu v Rimu postavili spominek. V ponedeljek potem je bilo v očitnem konzistoriju izvoljenih več francoskih škofov.

Ta čas je zelo težko dobiti zaslíhanje pri sv. Očetu. Delajo namreč dolgo v noč okrožnico (encikliko), ki se ima razglasiti v praznik ss. Petra in Pavla. Po dnevi prebivajo v revni koči na vertu, v noč pa se zarad nezdrave sape umaknejo v Vatikan.

**Na Predarlskem** je vstanovljeno katol. tiskovno društvo, zlasti za podporo katol. časništva. Društvo

ima zopet strogo-katoliške misli občudovati in poživljati po deželi.

**V Jeruzalemu** je 20. t. m. umerl latinski patrijarh Msr. Vincencij Brako. R. I. P.

**Iz Sudana.** Iz Kaire naznanjajo 25. t. m., da se veliko kardelo derviŝev (najbolj fanatiške vojne) pomika proti Vadihalfi. — To ni dobro znamenje.

### I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec mali serpan (julij.)

a) Glavni namen:

*Spovedniki in duŝni vodniki.*

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII prihodnjic.)

b) Posebni nameni:

1. S. Aaron. Ta in vsaki dan v mesecu vse naznanjane, a ŝe ne zaznamovane ali nenadne zadeve. Delavei.

2. Marijino obiskov. Zatrene razkolniŝtva. (Namen vstanovljenja praznika l. 1389.) Proŝpeli mnogih Marijinih druŝtev. Salezijanke.

3. S. Evlogij. Vredno in vspešno oznanovanje boŝje besede. Več redovnikov. Vaŝne preskušnje.

4. S. Urh. Švabska. Naŝi vojaki in njih duŝni pastirji. Različne vojaŝke zadeve. Odveč bojazljiv duhoven.

5. Ss. Ciril in Metod. Slovanski narodje. Delo oznanovanja vere in posebno njih nekteri. Vstanova Serca Jezusovega bratovŝtine.

6. S. Gear. Trijerska ŝkofija. Prav veliko duhovnov. Zatrene in odstranjenje pohujŝanj in greŝnih okoliŝtin.

7. S. Vilibald. Eihŝtedtska ŝkofija. Več učenikov in učenje in njih gojenci. Vaŝne stavbinske koristi in obče-koristna početja. (Dalje nasl.)

### II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca. V molitev priporoèeni:

Na milostljive priproŝnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca. sv. Joŝefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naŝih angeljev varhov in vsih naŝih patronov Bog dobrotno odverniti od naŝe deŝele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, preŝestvanje in vse neèistosti, sovraŝtva, preklinjevanja in vse poŝastne pregrehe in velike nesreèe. — Lepo vreme zarad koŝnje. — Sin priporoèuje neozdravljivo bolno, preljubo mater za pomoè — duŝno in telesno. — Ŝena priporoèa svojega brezvèrnega in hudobnega moŝa za spreobrnjenje, ter da Bog bi nji po svoji dobroti previdnosti preleŝil njen bridki stan, èe je njegova sveta volja. — Volitve.

#### Zahvale.

Veèna èast in hvala presvetima Sercema Jezusa in Marije, kraljici sv. roŝnega venca, sv. Antonu Pad. za zadobljeno milost. Nevarno bolan èlovek, ki prej ni hotel slišati od sv. zakramentov, se je spravil z Bogom, zdaj voljno terpi hudo bolezen, ter je tako predrugaèen, da nima drugih želja, kakor le nikdar veè ne greŝiti. S temi versticami spolnujemo obljubo po zadobljenem usliŝanji. Prehvaleŝni sorodniki.

Da svojo obljubo spolnim, naznanjam to-le: Bil sem v stiski, sili in v potrebi, obernil sem se v molitvi in pri sv. maŝi k sv. Antonu Padov., Materi Boŝji naŝi ljubi Gospelj presv. Serca Jezusovega, k sv. Joŝefu in k sv. Franèiŝku 3. reda: in bil sem usliŝan, in dobil sem pomoè. Zato se prav lepo zahvalim sv. Antonu Padov., Materi Boŝji — naŝi ljubi Gospelj presv. Serca Jezusovega, sv. Joŝefu, in sv. Fran-

èiŝku 3. reda, ker gotovo so mi oni pomagali v tej moji sili in potrebi. Zato jim bodi stotisoèkrat prav lepa zahvala! Tako se jim tudi ŝe nadalje priporoèim za pomoè v sili in potrebi. G. Ivan.

## Listek za raznoterosti.

**Iz Ljubljane.** Procesije presv. Reŝnjega Telesa so se opravljale pri vgodnem vremenu èastitljivo, in to v praznik sam in naslednjo nedeljo. Vdeleŝevali so se slavni vradi, cesarski, deŝelni in mestni, z vojaŝtvom vred.

**Novi odbor „Slov. Matice“** si je zopet za predsednika izvolil enoglasno preè. gosp. èastn. kanonika in profesorja Joŝ. Marn-a. — Èast in poŝtenje!

**Vodnikov spominek** bode z velikimi slovesnostmi 30. roŝnika odkrit na Valvazorjevem tergu. Ob 11ih v Ŝt. Jakobski cerkvi milgsp. stoljni proŝt dr. Leonh. Klofutar druŝtvom opravijo slovesno sv. maŝo. Opoldne se odkrije spominek. Slovesen govor. Strel na Gradu. Petje. — Bog oblaŝi tudi na unem svetu buditelja Slovenskega naroda!

**Kaj pravi tvoj angelj-varh zarad procesij?...** Tisti, ki ŝeli od procesije kaki sad imeti, mora v lepem redu iti s procesijo, moliti ali kakor bodi kaj poèeti za Boŝjo èast. Tistim, ki se le za godbo der-vijo, bo pri sodbi „zeleneè“ godel, in kateri sploh le zijajo, merzlo pokriti ostanejo, ko procesijo gledajo, se ne bo bolje godilo. — Tistega gospoda, pred èigar pestjo so klofeta po tlèh ferèala, ker niso bili odkriti, zapiŝemo v zlate bukve.

### Volitve.

#### III.

Volitve za poslance kmetiŝkih obèin bodo 4. za mesta in terge pa 8. julija. „Narodni volilni odbor“ naznanja mnogo mŝ, ki jih priporoèa „sporazumno z mnogimi veljavnimi moŝmi cele deŝele;“ ti so: dr. vit. Bleiweis-Tersteniŝki za okolico ljublj. in verhniŝko, — Janko Kersnik za Kamnik-Berdo, — Detela in Klun za Kranj, Terŝiè, Loko, — Kavèiè in dr. Voŝnjak za Notranjsko, — Lavrenèiè za Vipavo-Idrijo, — Pfeifer za Novomesto itd., — Svetec, dr. Papeŝ, Ŝitnik za Trebnje itd., — Pakiŝ za Koèevje, Laŝièe, Ribnico, — dek. Aleŝ za Èernomelj itd. — O dveh krajih pravi sl. odbor, da se volilci ŝe niso zedinili za kandidata. —

Spodobnost in pravica zahteva, da omenimo tudi nekatere druge, vsega spoŝtovanja vredne in zmoŝne gospode, ki je sploh znano, da s porazumom veè obèin veljajo za kandidate, èe tudi se volilci niso ŝe èisto zedinili. Taki so na prim. pn. gg.: Fr. Povŝe, vel. posestnik itd., — Mart. Skubic, èastni kan., dekan itd., — Jan. Podboj, ŝupnik v Planini, — Andr. Kalan, duh. pomoènik v Ternovem v Ljubljani in verli vrednik „Domoljuba.“

#### Izroèeno.

Trosilo se je po Ljubljanski okolici, da je dobro znani g. Povŝe odstopil od svoje kandidature. To je perfidna laŝ. Tudi èudno presukana „Narodova“ poroèila o njem so malo vreden „Wahlmanoeuvre.“ Zato, poŝteni volilni moŝje, pozor! Ne hodite nikomur na limanice! Non quis, sed quid.

## Iz rimskega Martirologija.

16. sušca.

V Rimu je terpel sv. Cirijak, dijakon. Potem ko so ga dolgo mučili z ječo, so ga oblili z raztopljeno smolo, na klado razpeli, natezali, s palicami pretepali; poslednjič je bil na povelje Maksimilijanovo ob glavo djan, in z njim vred tudi Larg in Smaragd, pa še dvajset drugih. Le-tih god se pa obhaja 8. vel. serpana; ta dan namreč je blaženi papež Marcel njih trupla vzdignil in dal častljivo pokopati.

V Ogleju ss. Hilarij, škof, in Tacijan, dijakon. Ta dva sta bila pod cesarjem Numerijanom in Beronijem predsednikom na kladi raztezana in sta še po drugih mukah s Feliksom, Lurgom in Dijonizijem vred krono marterstva dosegla.

V Likaoniji sv. Papa, mučenec; zarad vere v Kristusa so ga pretepali, z železnimi kremplji tergali, prisilili v čevljih z nastavljenimi žebli hoditi; potem so ga k drevesu privezali, in ko je ondi dušo Bogu izročeval, je tisto nerodovitno drevo storil rodovitno.

V Anazarbu v Ciliciji sv. Julijan, mučenec; pod Marcijanom poglavarjem so ga silo dolgo terli in terpinčili, poslednjič so ga potisnili v vrečo s kačami in v morje potopili.

V Raveni sv. Agapit, škof in spoznavalec.

V Koloniji sv. Heribert, škof, sloveč s svetostjo.

V Arvernih sv. Patricij, škof.

V Siriji sv. Abraham, puščavnik, čegar djanja je popisal sveti dijakon Efrem.

## Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Logatec 23 gld. 70 kr. — Od sv. Križa pri Kostanjevici 15 gld. — Z Mekin 18 gld. 30 kr. — Z Ambrusa 33 gld. — Z Dobovec 5 gld. — S Sel pri Kamniku zopet 2 gld. 30 kr. — S Šent-Lamberta pri Zagorji 11 gld. 15 kr. — S Tunjic 17 gld. — Z Bohinjske Bistrice 54 gld. 20 kr. — S Črnega verha nad Polhovim Gradcem. — Iz Metlike 20 gld.

Za dijaško mizo: Prečast. g. župnik Jan. Potočnik 5 gld. — Neimen. gospod 2 gld. 50 kr.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Gregor Šlibar, duh. pomočnik pri D. M. v Polji, 19 gld.

Za bratovščino presv. R. Telesa: Karolina Kušljan 1 gld. — Neimen. 40 kr.

Za misijonsko hišo v Kočevji čč. in preč. gg.: Jan. Dolinar 5 gld., Fr. Štupica 2 gld., P. Erjavec 3 gld., J. Krušič 3 gld., J. Zehel 5 gld., Martin Kragel 5 gld. 2 kr. Neimenovan dobitnik 50 gld.

## Pogovori z gg. dopisovalci.

G. B. v R.: Precej prihod. Hvala! — G. A. K.: Prejeli hvaležno, prepozno; torej prih. Pozdrav! — G. J. v J.: Le „mož-beseda“ — to je prava pot! — G. - n: Prav dobro; lepa hvala! G. mis. J. Pavlin v Faribauld-u, Minn.: Došlo in dalo 9 gld. 41 kr. Plačano do 15. jan. 1891. Serčen pozdrav! — G. St. na J.: Prav lepa hvala!

# Prijazno vabilo

k naročevanju na

# „ZGODNJO DANICO“

za 2. polovico l. 1889.

Časniki, ki se vojskujejo za sv. vero in kerščansko čednost, so brez ugovora sedanji čas najbolj potrebni. „Danica“ je v tem delu in prizadevanji že stareji kot so mnogi njenih blagih čitateljev. Njen trud priznavajo, kateri jo čitajo. Torej dosti o tem. Prosimo prijatelje, kateri so bili na 1/2 leta naročeni, naj blagovolijo naročilo urno obnoviti, da se delo nadaljuje, dokler nam Bog na prošnjo Marije Device še kaj moči in življenja daje. Dragim gg. pisateljem nadaljno prošnjo, vsim naj serčnišo zahvalo in dosti okroglega za naročilo!

### Naročnina znaša:

Za celo leto po pošti 4 gld. 20 kr.

„ pol „ „ „ 2 „ 20 „

V Ljubljani prejmana za celo leto 3 gld. 60 kr.

„ „ „ pol leta 1 „ 80 „

„ „ „ 1/4 leta — „ 90 „

Za prinašanje na dom se plača 40 kr. na leto. Posamezne številke po 10 kr. Za spremenjenje napisa med letom 15 kr.

Naročnina se po naj cenejši poti poštnih nakaznic pošilja pod naslovom: „Blaznikova tiskarna v Ljubljani.“

### Vredništvo in založništvo.